

Redactor: Lăura Nicolescu

Tehnoredactor: Ameluța Vișan

Coperta: Monica Balaban

Ilustrație coperta 1: după o fotografie de Nicu Iorga

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VINTILĂ, MIHAI

Nimic despre tanti Elvira : roman / Mihai Vintilă. - București :

Cișmigiu Books, 2026

ISBN 978-606-28-2202-6

821.135.1

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2026

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357

comenzi@editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

MIHAI VINTILĂ

NIMIC DESPRE TANTI ELVIRA

roman

„La noi, la Brăila /La tanti Elvira / Ușor se câștigă
lira/ Femeia muncește/ Bărbatul plătește/
Ce bine-i la noi, la Brăila”.

Cuprins

Propunerea	5
Ce a rămas dintr-o fotografie	12
Cum l-am cunoscut pe candidat	16
Care e faza cu italienii	21
Strategia faptei	23
Sub Soarele Brăilei	28
Înregistrarea	31
Logistica	36
Întâlnirea	41
Ajutorul de la București	45
Start în campanie	49
Roxana Ionescu	53
Afișajul stradal	56
Cu metroul de la Siliștea	62
Prin piețe. Întâlniri cu alegătorii	65
Toffler aduce cafeaua	70
Un vis despre candidat	73
De ce nu ne bătea nimeni	77
Machiavelli, brăileanul cu umbră	83
La cafea	86
De ce nu mai trecem prin Pisc	91
Împăcarea	95
Poliția se miră și ea	98

Reflecții la o terasă.....	103
Liberalii și teoria spațiului	109
Rădăcinile trecutului.....	113
Malul Dunării nu primește proști.....	117
Ziua alegerilor.....	121
Declarația.....	127
Locul unde au murit salcâmi.....	132
Rezultatele	134
Soare uscat.....	140
Atmosfera de campanie.....	142
Nimic despre tanti Elvira	145

Propunerea

Era o vreme când bătaia era la ordinea zilei. Gândurile erau bătute, oamenii erau bătuți. Viața se ascundea în lucruri mărunte și cuvintele se dezbrăcau de înțelesuri. Uneori părea că totul este oprit într-un timp care nu mai vroia să curgă. Zilele se îndoiu de clipă și miresmele pomilor acopereau orașul cu o mantie protectoare. Politica nu a mai fost niciodată la fel pentru mine după aceste întâmplări. Nu știu dacă lucrurile povestite aici vă vor schimba și pe voi. Pe mine sigur m-au transformat. Nu mai sunt cel care eram. Am ajuns că cunosc orașul, oamenii lui, să îi respir fiecare boare de stradă, să îmi tocesc pantofii pe cele mai jalnice pietre cubice, obosite de povești și de timp.

Să încep cu începutul. Proaspăt absolvent de facultate, inginer „la bază”, cum s-ar spune, nu găseam de lucru. Tot duceam vorba în stânga și în dreapta poate, poate o apărea ceva. Urbea aceasta dunăreană părea că vroia să mă expulzeze iar nu să mă accepte. Nu găseam nimic și, ca un făcut, nici bani nu prea mai aveam. Micile mele economii se duceau cu o viteză pe care niciun mare economist nu cred că o prevăzuze în vreo carte din aceea groasă pe care,

după ce ai citit-o, îți vine să o arunci în foc. Te face mereu să te crezi cel mai prost de pe pământ când, în fond, nu ești decât un om normal, cu bune și cu relele lui.

Un prieten mai realizat decât mine, dacă realizat se cheamă a fi suplinitor la o școală de unde de pe geamul cancelariei se vede porumbul irigat, mi-a recomandat să încerc să mă angajez în învățământ.

– Andrei, tu ai fost olimpic la istorie, mi-a recomandat el.

– Și cu ce mă ajută asta?

– Poți încerca să devii profesor suplinitor de istorie!

– Pot?

– Sigur că da. În fiecare an sunt scoase la concurs posturi. Unele la țară iar altele în Brăila. Istorie, știi... Nu mai rămâne decât să înveți ceva pedagogie și gata. Nu e prea complicat și nici nu sunt mulți candidați.

Și uite așa, de gura acestui prieten, am depus documentele și am participat la concursul unde am eșuat cu brio la o școală generală de cartier unde se presupunea că trebuie să deschid mințile unor mucoși despre frumusețile istoriei noastre. Când spun școală de cartier la asta chiar trebuie să vă gândiți. O magaoaie din beton și sticlă, coșcovită de parcă se lupta să scape de zona Zoster, înconjurată de niște blocuri de pe care curgeau zoaiele. Plină de puști

impertinenți și de profesori care căutau o scăpare spre alte școli. O școală cu propriul parc, cu alei pline de gropi și un gard ce putea intra ușor în Cartea Recordurilor la secțiunea descoperiri ale incașilor. Singurul lucru frumos erau copacii care înconjurau instituția de care vorbim. Aerul lor semeț și verdele, dătător de speranță, unde se jucau gălăgioase tot felul de păsări, erau singurele lucruri pozitive.

Într-una din zilele alea anoste când îți vine să bați și câinii vagabonzi doar să poți spune că ai făcut ceva, a venit la noi în școală un alt prieten.

– Andrei, am o propunere pentru tine.

– Ce propunere?

– Uite... cunosc pe cineva care vrea să candideze la Camera Deputaților!

– Și ce mă interesează pe mine... Să candideze sănătos!

– Nu e chiar așa. Tipul mi-e amic bun. O bomboană de băiat. Cam de vârsta noastră. Are nevoie de o mână forte care să-i conducă campania electorală.

– Unde?

– Aci. La Brăila. M-am gândit la tine.

– Tu ce relații ai cu el?

– Suntem cunoștințe bune. Are nevoie de cineva organizat, să știe ce e cu politica...

– Și m-ai găsit pe mine... halal!

– Nu ești tu pasionat de istorie?

– Așa și...

– Istoria este, de fapt, o istorie a faptelor politicii. Chiar tu mi-ai spus-o odată. Ai mai zis și alte chestii interesante dar doar pe asta mi-o amintesc pentru că apoi votca a șters restul zilei din memorie. Hai că ai înțeles! Are nevoie de un ghid, de un îndrumător. Să nu facă prostii sau să intre în belele.

– Intră des?

– În ce să intre?

– În belele?

– A, nu. Stai liniștit, e băiat liniștit. Cam prea liniștit pentru politică așa spune. Poate tu ai fi un candidat mai bun dar el are gena...

– Ce genă?

– Păi nu ți-am spus?

– Ce mi-ai spus?

– Tipul este italian. Adică e român de-al nostru dar a descoperit ta-su că bunică-su ar fi fost italian. A găsit ceva acte, s-a dus la ambasada Italiei și gata. Taică-su s-a făcut italian. Și deci, cum ar veni, dacă babacu' e italian atunci și el este italian...

– M-ai zăpăcit de tot.

– Minunat.

– Să o luăm pe rând.

– Da...

– Tipul zici că e român.

– Da. De-al nostru. E născut la Brăila...

– Lasă asta. Deci e român. Taică-su a găsit că bunică-su ar fi italian și acum, în baza actelor alea, a devenit cetățean italian.

– Da. Exact.

– Bun. Și tipul... candidatul... cum candidează dacă este italian?

– Păi el nu este. E numai taică-su!

– !?

– El a rămas român. Cei de la Comunitatea Italiană din România doresc să aibă un candidat și la Brăila și l-au ales pe el.

– Deci e pe bune cum s-ar zice?

– Da. E pe bune. Am fost acum două zile cu el la București și am vorbit la Comunitate. E înscris oficial.

– Toată treaba este legală, e pe bune!

– Da. Totul e pe bune, nu ți-am zis?

– Bun. Și mie ce-mi iese din afacerea asta?

– Am uitat. El mă vroia pe mine dar eu nu pot să mă ocup. Te-am propus pe tine. I-am băgat chestia cu Istoria. A fost încântat mai ales când a auzit că ești inginer. Inginerii sunt bine organizați, mi-a spus.

Totuși o oportunitate ca asta nu se ivește în fiecare zi. Pe de altă parte, deși urăsc politicienii, asta poate, dacă este la început, fi mai normal la cap. Asta da glumă bună. Să cunoști un politician normal la cap! Și gândindu-mă la avantaje mă scobeam în nas de parcă dădusem de ultima mină de aur din lume.

– Și ce-mi iese?

– Dacă este ales, tu vei fi consilierul lui principal. Îți dai seama: consilierul domnului deputat! Poate te face chiar șef de cabinet! E băiat valabil.

– Am înțeles asta. Eu ce ar trebui să fac?

– Să-i organizezi campania. Să îi spui ce să zică, cum să zică. Îi lipești afișe, mergi cu el să se întâlnească cu alegătorii... din astea.

– Și cum se va bate cu cei de la alte partide? Are logistică, are suporteri... e măcar cunoscut?

– Aici e o poantă. Nu îi trebuie nimic. La ei, la minorități, se acordă automat un loc de deputat. Ca să îl ocupi te bați cu alți candidați din țară, tot de la minoritatea ta...

– Deci...

– Exact. El se bate cu unul care e deputat acum și care a luat la alegeri undeva la trei sute de voturi.

– Ești nebun?!

– Nu. Așa e legea. Cică. Nu știu exact dar la comunitate ne-au spus că dacă scoate vreo patru voturi peste trei sute ajunge deputat!

– Să fie!

– Ia zi: te bagi?

– Mă bag. Și așa mă plictisesc...

– Deci te ocupi?

– Da.

– O să fie bucuros. Îi dau telefonul tău să te sune și să vă întâlniți. Stabiliți voi ce și cum.

– Bine.

– Salut!

– Stai! Cum ziceai că îl cheamă pe candidat?

– Giovanni. Giovanni Arezzi.

Ce a rămas dintr-o fotografie

Nu aveți de unde să cunoașteți Brăila. Poveștile ei sunt interesante și misterioase dar trebuie să recunosc că uneori nici eu nu le cred. Și doar locuiesc în oraș!

Se spune că uneori te lovești de probleme atunci când nu le cauți. Așa mi s-a întâmplat și mie. După discuția cam tulburătoare cu prietenul foarte darnic în a mă băga în politică am dat din greșală peste o carte poștală veche. Era despre un teatru de care nu auzisem, teatrul Passalacqua. După nume părea italian, după sonoritate părea foarte vechi și după necunoașterea mea sigur era ceva legat de istoria Brăilei. Nu sunt un împătimit al poveștilor neinteresante și, dacă am început să mă frământ în legătură cu acest teatru, este pentru că mi-a trezit curiozitatea acel nume exotic. Cartea poștală pe care am găsit-o întâmplător într-o carte veche, unde cred că fusese folosită drept semn, era color. Avea imaginea puțin ștearsă dar după ce am citit pe spatele ei anul 1912 m-am entuziasmat. Eram proprietarul unei cărți poștale mult mai veche decât crezusem inițial.

Teatrul, așa cum era el redat, era alcătuit dintr-o clădire impunătoare, pe două nivele, terminată

deasupra ultimului cu basoreliefuri și având pe fațadă scris mare cu litere romane – Teatrul Passalacqua. Semăna cu acele clădiri impunătoare văzute prin cărțile de istorie. Respira un aer de imperiu roman. La etaj, cele trei mari ferestre pesemne dădeau destulă lumină în interior. De-a stânga și de-a dreapta lor, la mijlocul zidurilor, tronau câte două felinare mari, frumos arcuite. Toată fațada clădirii era ornată cu dungii orizontale care sporeau impresia de mister și seriozitate. Parterul era mascat de o terasă acoperită, din lemn, unde de bunăseamă nu cred că se făcea teatru ci funcționa pe post de cârciumă. Toată clădirea era înconjurată de un gard de lemn, înalt de un stat de om, pe care se puneau afișele cu ultimele reprezentații. Intrarea în curte se făcea prin două porți aflate una lângă alta și pe care nu încăpea mai mult de o persoană. Pe trotuarul din față, exact la colțul dinspre Calea Galați, se afla un impozant stâlp terminat cu un felinar. Scopul lui era să lumineze intrarea celor două porți.

Se spune că ar fi fost inaugurat de Compania Dramatică Davilla, cu piesa Refugiul, în care au jucat Lucia Sturdza Bulandra, Tony Bulandra, Romald Bulfinsky. Cu alte cuvinte: începutul a fost făcut la nivelul cel mai ridicat al momentului.

Ei bine, această carte poștală frumoasă, era acum a mea. Nu știam cât valorează și am zis să o evaluez cumva. Vorba lui Jean Constantin: „să vedem ce ne-a

adus norocul". Cum știam un colecționar am zis să văd ce și cum. Colecționarul, foarte amabil, a răspuns la telefon și, după discuția introductivă, mi-a confirmat: aveți o piesă deosebită.

Eram proprietarul unei mici averi.

Am cotrobăit în zilele următoare prin biblioteca orașului și am aflat că teatrul a fost demolat într-un mod care nu face cinste orașului. Se spune că demolarea a fost făcută de trei tractoare ce trăgeau în trei direcții. Clădirea s-a prăbușit iar în locul ei s-a ridicat un bloc ce la parter a găzduit cinematograful Central, mulți ani un reper în domeniu al Brăilei.

Teatrul Passalacqua, descris de Mircea Vasiliu, pare desprins parcă din romanele lui Alexandre Dumas:

„Sala de spectacole avea un parter amenajat cu scaune, iar pe lateral se aflau, la primul nivel, separeurile lojelor, elegante și capitonate vișiniu. Venea apoi balconul, dotat tot cu scaune, iar mai sus galeria, ultimul nivel. Tot interiorul cinematografului era ornat cu basoreliefuri și cu stucaturi aurii, iluminatul fiind asigurat de aplice forjate, montate pe balustradele laterale ale lojelor, ale balconului și ale galeriei, precum și de un imens candelabru din bronz forjat, atârnat în lanțuri de tavanul sălii de spectacole.”

Așa am știut că teatrul avea mai multe funcțiuni, cea de teatru fiind cea principală dar sala

mai era folosită și ca cinematograf, la diverse întruniri, inclusiv politice, la conferințe etc. Era un bun multifuncțional.

Și azi îmi pare rău că am rătăcit cartea poștală cu acest teatru. Am pus-o undeva, într-o carte să nu o pierd și am uitat în ce carte. Poate am dat cuiva cartea sau poate încă mai este în biblioteca mea. Nu îmi mai amintesc.

Să răscolesc prin câteva mii de volume pentru o carte poștală! Poate va apărea. Sper că se va întâmpla acest lucru atunci când va fi sortit să fie iar povestea va ieși iar la lumină la fel de proaspătă.

Cum l-am cunoscut pe candidat

Într-o zi, cam la o săptămână de la discuția năucitoare cu amicul, îmi sună telefonul.

– Alo... domnul Andrei Iordache?

– Da. Eu sunt.

– Mă numesc Giovanni Arezzi și vă telefonez în legătură cu problema aceea... a alegerilor. Știți, eu sunt candidatul.

– Da. Îmi aduc aminte. Vreți să ne întâlnim undeva, să ne cunoaștem mai bine, să facem o strategie... ceva?

– Asta vroiam să vă propun. Eu trebuie să mă duc până la Piața Mare să cumpăr cartofi. Poate ne întâlnim acolo undeva, prin jur.

– Da. Sigur. Unde?

– E un chioșc de ziare la intrarea în piață când vii pe Republicii spre intersecția...

– Da... îl știu. La ce oră?

– Pe la unsprezece e bine?

– Da.

– Atunci ne vedem acolo.

Speram să nu am o surpriză. În fond amicul a zis că e ca noi. Ei bine... nu prea a fost așa. Domnul candidat a apărut brusc. Mai să mă sperie. Răsfoiam o

gazetă unde minciuna era la ordinea zilei și ultima curvă din oraș era prezentată drept o fată mare. Și tot legănându-mă de pe un picior pe altul încercam să mă decid dacă să o cumpăr sau nu...

– Bună, am fost abordat de un bărbat gras și chel. Avea o față zâmbitoare și niște cearcăne la ochi de puteai să faci acolo un război. Nu îți mai trebuiau tranșee.

– Bună, zic și eu să nu fiu luat de prost.

– Este o zi frumoasă...

– Așa, și...

– Nu vrei, drăguțele să bem o cafea?

– Băi, nene, ne cunoaștem?

– Nu, dar ar cam fi un moment prielnic.

Și grăsuțul își aruncă ochii peste cap, zâmbind strâmb. Parcă toată fața sa devenise o hârtie creponată.

– Ia fă pași că îți dau una.

– Ei și tu acum... ce, nu mai are voie omul să vorbească?

– Marș de aici...

Și chelul se pune în mișcare. Din depărtare văd cum își trage cu mâna dreaptă pantalonii mulați pe cur. Ce mama dracului? Au ajuns toți ciudații să mă abordeze?

– Andrei? Scuze, eu sunt Giovanni. Dacă deranjez...

– Aha. Deci tu ești Giovanni.